

κόφ, ήταν ένας θρίαμβος για την Έλένη, 'Επειδή ο Μπαλίνσκι ήταν μεθυμένος, δεν έδωσαν το μπαλέτο του Ρόδου, όπως είχαν αναγγείλει, αλλά ένα καινούριο χορό της εμπεύσεως της Έλένης.

Ποτέ η Κουλίτζαν δεν ήταν τόσο ανάλαφρη, τόσο αίθερα, όσο εκείνο το βράδυ. Όταν τελείωσε ο χορός, ένθουσιώδεις επευφημίες και χειροροτήματα ξέσπασαν απ' όλες τις μεριές κ' όλοι έτρεξαν μέσα στο καιμάρι της για να τη συγχαρούν.

Η χορεύτρια δυσκολεύτηκε πολύ ν' απομακρύνη όλους αυτούς τους θαυμαστάς της, οι οποίοι την εμπόδιζαν να γδυθῆ. Μερικοί μάλιστα δεν έννοούσαν να φύγουν με κανένα τρόπο και για να τους ξεφορτωθῆ, τους προσκάλεσε κ' αυτούς στο σουπέ, στο σπίτι της.

Ο Σομπέργκ κ' ο Κιρκόφ ήταν κατάχλωμοι απ' την ταραχή τους και κυτταζόντουσαν κρυφά σαν δυό τίγρεις έτοιμες ν' άλληλοσπαραχτούν.

Ο Σομπέργκ υιός, πάλι ήταν αξιοσημείωτος την όψη. Η Έλένη, βλέποντάς τον έτσι, τον λυπήθηκε και του χαμογέλασε μ' ένα τρόπο, που θά έβαζε σε πειρασμό όλους τους άγιους. Τότε εκείνος της είπε με παράνοιο :

— Προσκάλεσε όλους στο σουπέ του σπιτιού σου, προσκάλεσε και τόν πατέρα μου κ' έμένα μ' άφινεις εδώ.

— Άνάοιτε! του ψιθύρισε στ' αυτί η Έλένη. Έσὺ θά ρθῆς στο σπίτι μετά τὸ σουπέ.

— Ω! Έκανε εκείνος πηγιμένος από την εὐτυχία του. Είπε δυνατόν, Έλένη; Είπε δυνατόν;

— Θα σε περιμένω στην κáμαρά μου. Μην έρθεις πριν από τις τρεις. Θα βρῆς την μικρή πόρτα του κήπου μου πρὸς τὸ μέρος του Νέβα και θά περιμένῃς εκεί ὡς ὅτου ν' άνοιξη. Ο,τι κ' αν συμβεί, δὲ κ' αν άκούσεις, μην παρουσιαστῆς σε κανένα. Σούτ! Στις τρεις, καρδούλα μου...

Ο νεαρός Σομπέργκ ήταν άνικανος πια ν' άπαντήσῃ και τὰ μάτια του είχαν πια θολώσει.

Στις δυό μετά τὰ μεσάνυχτα, οι προσκαλεσμένοι της χορευτριάς βρισκότανουσαν σ' ὄλο τους τὸ κέρα. Η Έλένη είχε δεξιά της τὸν Κιρκόφ απ' άριστερά της τὸν Σομπέργκ. Άπέναντί της ήταν ὁ Μπαλίνσκι, ὁ ὁποῖος είχε ξεμεθῆσει έντομαεταξὺ και ξεναγεμοθῆσε πάλι. Ο κόμης Νερατόφ βρισκόταν επίσης εκεί, ὡπως και πολλοὶ ἄλλοι εὐπατριῶτα, καθὸς και πολλὲς γυναῖκες του μπαλέτου.

Όλοι σχεδὸν ἦσαν μεθυμένοι κ' ένας στρατηγός, ὁ Σεμεζόφ, φώναζε :

— Ζήτω ὁ Τσάρος! Κάτω ἡ Δούμα. Ἐγὼ εἶμαι ἄληθινὸς Ρῶσσοσ! Δὲν εἶν' ἔτσι, Σομπέργκ; Κι' εὐὸ εἶσαι ἄληθινὸς Ρῶσσοσ!

— Αὐτός! Ο Σομπέργκ! Ἄληθινὸς Ρῶσσοσ! εἶπε σαρκαστικά ὁ πρίγκιπ Κιρκόφ, ὁ ὁποῖος φαινόταν ἔξω φρενῶν. Ο παππούς του ήταν Σουηδὸς προσωπικῆς καταγωγῆς, ὁ πατέρας του γεννήθηκε στὴ Ρωσσία, μὰ ὁ ἑἶος ὁ Σομπέργκ γεννήθηκε στὴν Ἑλλάδα από μητέρα Δανή, πάνω σ' ἕνα αὐστριακὸ πλοῖο.

Μὰ ὁ Σομπέργκ δὲν θύμωσε. Άπεναντίας ξέσπασε σ' ἕνα πλάτὺ γέλιο. Ἦταν εὐτυχιμένος ἐκείνο τὸ βράδυ, γιατί ἡ Έλένη τὸν άφινε να τρώῃ από τὸ πιάτο της και νὰ πίνῃ απ' τὸ ποτήρι της, πράγμα πὸν είχε προσκαλέσει τὴ μανία του Κιρκόφ.

Ο πρίγκιπ δὲν μπορούσε νὰ ἡσυχάσῃ. Ἐπειτ' από λίγη ὥρα, βλέποντας τὸν Σομπέργκ νὰ πίνῃ πάλι από τὸ ποτήρι τῆς Έλένης, τὸ φώναξε :

— Άκου, φιλαράκο! Μπορεῖς νὰ πῆς απ' τὸ ποτήρι σου...

— Γιατί, ζῆλεῖς ἐσὺ, Κιρκόφ; φώναξε ὁ Σομπέργκ.

— Για νὰ σε ζῆλευα, αγαπητῆ μου φίλε, φώναξε ὁ πρίγκιπ, ἰθάρρετε νὰ ἡμουν στραδός. Τί νὰ σοὺ ζῆλευα; Τὴν κοιλία σου;

— Δὲν κυττᾷς καλύτερα τὴ φαλάκρα σου; ἀπάντησε ὁ Σομπέργκ. Μεῦτρα πὸν τᾷχει, για νὰ θέλῃς νὰ κἀνῃς κ' ἔρωτα...

Άκούγοντας τὴν προσβολὴ αὐτῆ, ὁ πρίγκιπ Κιρκόφ, ὁ ὁποῖος ὄλη ἐκείνη τὴν ὥρα ἔδραζε, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ πια.

Πετάχτηκε ἐπάνω ὀλόρθος, άρπαξε μιὰ μοπιλία και τὴν ἔσπασε σὸ τὸ μέτωπο του Σομπέργκ.

Άμέσως ὄλοι οἱ προσκαλεσμένοι τὸν περιστοίχισαν. Εὐτυχῶς τὸ τραῦμα δὲν ἦταν σοβαρὸ, γιατί τὰ πινὰ του μαλλιά είχαν προστατεύσει τὸ μέτωπό του. Πάντως τὸ αἷμα κυλοῦσε ἄφθονο κ' είχε βάφει κατακόκκινο τὸ τραπεζομέντηλο μπροστά του.

— Α! τὸ κῆνος! είχε φωνάξει ἡ Έλένη. (Άκολουθεῖ)

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

ΤΟ ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΤΗΣ ΖΩΟΦΙΛΙΑΣ

(Ξενοδοχεῖα, νεοκερμεῖα, νεκροταφεῖα για τὰ τετραπέδα, τὴ στιγμή πὸν τὰ δίπεδα πεθαίνουν στους δρόμους από τὴν πείνα).

Η πρόδοσ τὸν ξενοδοχείων κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ὑπῆρξε πραγματικῶς τεραστία. Φτάνει νὰ σκεφθῆ κανεῖς σχετικῶς, ὅτι σ' ὄλες σχεδὸν τῖς μεγαλοπόλεις ὑπάρχουν σήμερα ξενοδοχεῖα μὲ 4.000 δωμάτια, καθένα τὸν ὁποῖον ἔχει και ἰδιαίτερο μπάνιο!

Καρὸς ἦταν σικεπὼς νὰ βρεθῆ πλέον κάποιος, πὸν νὰ φροντίσῃ ὄχι πια για τὴ στέγασι τὸν ἀνθρώπου, ἀλλὰ τὸν ζῶου.

Οἱ πρότοι πὸν σκεφθήσαν νὰ περιωμηθῶν τὰ ζῶα και νὰ τὸς δάσουν ἄσπιλο και τροφή, ἦσαν οἱ ἀνατολικοὶ λαοί. Στις Ἰνδίες, ἡ ἀγελάδες πὸν θεωροῦνται ἱερές, μισροῦνε νὰ σταυλίζονται ὅπου θέλουν... μέσα στους ναοὺς! Οἱ λαοί τῆς Συρίας και τῆς Τουρκίας ἔτοιμάζουν μονάχοι τὸς τῖς φραλῆς τὸν γερανῶν και τὸν πελαργῶν. Οἱ Βεδουῖνοι και οἱ Πέρσαι, τέλος, ἔχουν ἰδιαίτερα καραβάν-σεράγμω για τὰ κοπάδια τὸν προβάτων ἡ για τ' ἄλογα και τῖς καμήλες.

Άλλὰ και για νεκροταφεῖα ζῶων φρόντισαν οἱ ἀνθρώποι. Τέτοια πρωτόττητα νεκροταφεῖα ὑπάρχουν σήμερα σὲ πολλὰ μέρη του κόσμου, πρὸ παντὸς ὄμως στὴν Ἄμερικῆ, ὅπου και νεοκερμεῖα ζῶων ἔχουν ἰδρωθεῖ. Στὸ Κράβεζεντ π. χ. ὑπάρχει τὸ μεγαλύτερο από ὄλα αὐτὰ τὰ νεκροταφεῖα. Πρέπει νὰ σημειῶσете δέ, ὅτι οἱ Ἄμερικανοί, πὸν δίνουν τόση σημασία για τὸς τάφους τὸν ζῶων, ἀδιαφοροῦν σχεδὸν τελείως για τὸς δικὸς τὸς. Τὰ νεκροταφεῖα τὸς εἶνε συγχρόνως πάρκα και κῆποι, στὰ ὁποῖα μισροῦν νὰ κάνουν τὸν περιπάτο τὸς ὄλοι οἱ χασομέρηδες. Βρίσκονται ἄλλοσποτε ὄλα τὸς μέσα στὰ πὸ κεντρικὰ μέρη τὸν διαφόρων ἀμερικανικῶν πόλεων. Ἐτσι, στὴν καρδιά του Μπρουνγκουάη τῆς Ν. Ἰόρκης ὑπάρχουν δυὸ νεκροταφεῖα, τὰ ὁποῖα μὲνουν ἀχρησιμοποίητα πρὸ δυὸ ὀλοκλήρων αἰῶνων. Στὸ ἕνα μάλιστα απ' αὐτὰ ἀναπαύεται ὁ Φούλτων, ὁ ἐφευρέτης του ἀεροπλοῖου.

Ἐνὸ ὄμως τὰ μνήματα τὸν ἀνθρώπου εἶνε τόσο ἀπλά και ἀπείριτα, οἱ τάφοι τὸν ζῶων εἶνε ἀπεναντίας μεγάλοι και καλλιτεχνικοί. Στὸ νεκροταφεῖο ζῶων του Κράβεζεντ μισροε κανεῖς νὰ ἰδῇ ὄραῖοτα ἀγάλματα, γλάστρες μὲ σπάνια κ' ἔξωτικά φυτὰ και ὄμορφροσκαλισμένες νεοκρῖες πλάκες, πὸν μνημονεῖουν τὴν καλοσύνη τῆς «Φιρής», του «Ντίκ» ἡ του «Άζώφ»!

Όπως εἶπαμε και παραπάνω, ἐκείνο πὸν ἔλειπε ἀκόμα σήμερα, ἦταν ἕνα ξενοδοχεῖο εἰδικῶς για τὰ ζῶα. Τελευταῖως ὄμως ἔγινε κ' αὐτό. Στὰ σῖνορα τῆς πολιτείας τῆς Νέας Ἰόρκης και του Κοννεκτικουτ ἔπασο σ' ἕνα λόφο, πὸν βρισκεται κοντὰ σ' ἕνα χωριουδάκι, χτιστηκε ἕνα ἰδιόρρυθμο κτίριο, μὲ στὴν χαριτωμένη. Τὸ κτίριο αὐτὸ εἶνε χωρισμένο σὲ μικρὰ δωμάτια, καθένα απ' τὰ ὁποῖα φιλοξενεῖ ἕνα ὄραῖο στυλάκι, ἕνα γατάκι περσικὸ ἡ ἕνα μαλαρὸ γάτο τῆς Ἄγδας. Ὅλα αὐτὰ τὰ ζῶα ἀνήρουν σὲ πλοσσιους Ἄμερικανους, πὸν ταξεῖδουσ για διασκῶδασι ἡ για ὑποθέσεις τὸς σὲ χῶρες μακρονές. Μὴ μισροῦντας λεῖπὸν ὄλοι αὐτοὶ νὰ πάρουν μαζί τὸς τὰ ἀγαπημένα τὸς ζῶα, τὰ ἔβαλαν ἄπλοσστατα... οἰκοτρόφους σὸ εἰδικὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖο!

Οἱ ὑπάλληλοι του ξενοδοχείου αὐτοῦ, καμιαμέρηδες, γκαρσόνια και μάγειροι, σκοτόνοντα κερδοσκοπικῶς στὴ δουλειά. Ἄν οἱ ἰδιόρρυθμοι ἐκείνοι πελάτες δὲν χτιστοῦν τὸ κουδοῖν ἡ τὸ τηλεφῶνο για νὰ φωνάξουν τὴν ἰτηροσσία, δὲν ἔπειτα κ' αὐτὸ δὲν εἶνε και ἀπατητακό! Ἐκτὸς από τὰ γανγίωματα και τὰ ναουρίσματα τὸς, μισροῦν, ὅταν νευριάσουν, νὰ χρησιμοποιήσουν και τὰ νύχια ἡ τὰ δόντια τὸς! Ἐπειτα, καθένα απ' τὰ ζῶα αὐτὰ ἀπατεῖ ἰδιαίτερη δίατα και περιποίησι, πλῶσμο, καθάριαμα, κοῦρεμμα, τάσμο, κτλ. Ἄσφαλῶς λουτὸν οἱ ὑπάλληλοι του ξενοδοχείου αὐτοῦ πρέπει νὰ ἔχουν ἰώθειο ὑπομονή για νὰ τὰ βγάλουν πέρα. Και κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ τὸς πῆ, ὅτι δὲν κερδίζουν τὸ ψομὶ τὸς μὲ τὸν ἰδῶτα του προσώπου τὸς!

Οἱ ὑπάλληλοι του ξενοδοχείου αὐτοῦ, καμιαμέρηδες, γκαρσόνια και μάγειροι, σκοτόνοντα κερδοσκοπικῶς στὴ δουλειά. Ἄν οἱ ἰδιόρρυθμοι ἐκείνοι πελάτες δὲν χτιστοῦν τὸ κουδοῖν ἡ τὸ τηλεφῶνο για νὰ φωνάξουν τὴν ἰτηροσσία, δὲν ἔπειτα κ' αὐτὸ δὲν εἶνε και ἀπατητακό! Ἐκτὸς από τὰ γανγίωματα και τὰ ναουρίσματα τὸς, μισροῦν, ὅταν νευριάσουν, νὰ χρησιμοποιήσουν και τὰ νύχια ἡ τὰ δόντια τὸς! Ἐπειτα, καθένα απ' τὰ ζῶα αὐτὰ ἀπατεῖ ἰδιαίτερη δίατα και περιποίησι, πλῶσμο, καθάριαμα, κοῦρεμμα, τάσμο, κτλ. Ἄσφαλῶς λουτὸν οἱ ὑπάλληλοι του ξενοδοχείου αὐτοῦ πρέπει νὰ ἔχουν ἰώθειο ὑπομονή για νὰ τὰ βγάλουν πέρα. Και κανεῖς δὲν μπορεῖ νὰ τὸς πῆ, ὅτι δὲν κερδίζουν τὸ ψομὶ τὸς μὲ τὸν ἰδῶτα του προσώπου τὸς!

Όλα τὰ σκυλοξενοδοχεῖα και γατοξενοδοχεῖα αὐτὰ κάνουν χροσές δουλειές. Ἐχουν πάντα πρώτης τάξους ζῶο—πελατεῖα. Κι' έντομαεταξὺ πεθαίνουν σὸς δρόμους απ' τὴν πείνα ἕνα σωρὸ ἀνθρώποι. Αὐτὸ θά πῆ, ἄλλοῖμονο, σύγχρονος πολιτισμός L..

